

[Carlsen-Skiødt.]

sker, der lever et saadant Liv, at Lovens Arm rammer dem; men at modtage en snavset Forbryder som en Helt, der fortjener Folkets Hyldest, er Vidnesbyrd om en noget taaget Retsbevidsthed, for ikke at sige det stærkere.

Den her nævnte Begivenhed minder for Resten en Del om en Retsforhandling, der skete for nittenhundrede Aar siden, da en Folkehob foran Domhuset i Jerusalem raabte til den Tids Dommer: Giv os Barrabas fri! Barrabas var jo, som bekendt, en Morder. Trods vor oplyste Tidsalder og vor lovpriste Kultur er vi altsaa endnu ikke kommet længere, end at der er Folkelag, der i sin Retsopfattelse staar paa samme Standpunkt som hine i Østerland for to Tusind Aar siden.

Maa jeg i Tilknytning hertil sige, at det, at en Person er beruset i det Øjeblik, Forbrydelsen begaas, maa selvfølgelig ikke være en Formildelsesgrund, det bør tværtimod langt snarere skærpe Straffen. Det sker vitterligt, at ofte beruser et Menneske sig for at faa Mod til at begaa Forbrydelsen, det vil altsaa sige, at det gøres fuldt overlagt.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne bemærke, om der ikke vilde være Grund til at søge Formoen for vore Retsforhør ændret. Som disse nu foregaar, er det tidt baade usmageligt og forargeligt, et Skuespil af den allertarveligste Art, hvor Menneskers intimeste Familieliv ofte brutalt trækkes frem for en nysgerrig Tilskuermængde. En Forbryder er jo dog ogsaa et Menneske, og der var vel ogsaa Grund til i denne Sammenhæng at tænke paa den tiltaltes eller Forbryderens Slægt og Familie. Den Form for Forhør, som nylig er blevet praktiseret i Viborg i den saakaldte Hald-Affære, er meget utiltalende i et civiliseret Land, for ikke at sige mere, og det er ikke et isoleret Tilfælde; der kunde fremdrages mange andre Eksempler fra de senere Aars Retspleje. Vor Retspleje vilde vinde betydeligt, hvis der kunde ske en Ændring deri. Man harnes over Fortidens Tortur ved Retsforhandlinger, men man finder sig i Nutidens.

I denne Sammenhæng maa jeg ogsaa have Lov til at nævne Ønskeligheden af, at der ansættes kvindeligt Politi til Afhøring af kvindelige Arrestanter og unge Piger. Der er visse Forhold, hvor en moden, al-

vorlig Kvinde kan gøre meget bedre Fyldest end en Mand. En saadan Ordning er for øvrigt indført i mange andre Lande og har dér virket fuldt ud tilfredsstillende, og Danmark burde tage ved Lære deraf, i alt Fald for de større Byers Vedkommende.

Den Maade, hvorpaa vor moderne Retspleje praktiseres, synes jeg er i mange Henseender uheldig, og derfor har jeg tilladt mig disse almindelige Bemærkninger. Den gamle Retspleje var vel ikke fuldkommen, men det samme tror jeg nok man i høj Grad kan sige ogsaa om den nye. De Erfaringer, som er indhøstet i de senere Aar, har ikke været særlig opmuntrende, og jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Justitsminister, om der ikke var Grund til at søge Ændringer paa nogle af de Omraader, jeg har peget paa.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: I Anledning af det ærede Medlems Udtalelser om Afstemningen i Danmarks Lærerforening vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle faa Linier fra Danmarks Lærerforenings officielle Blad „Folkeskolen“ for den 23. Oktober 1930. Det hedder her:

„Nu har altsaa Hovedstyrelsen med alle Stemmer mod 1, Repræsentantskabsmødet med alle Stemmer mod 1 (for et enkelt Punkts Vedkommende med alle Stemmer mod 15) og nu endelig Medlemmerne med 76 pCt. af de afgivne Stemmer udtalt sig for, at Skolens Styrelse og Tilsyn ordnes efter de Principper, som er udtrykt i den af Repræsentantskabet vedtagne Henvendelse til Regeringen.“

Og længere nede fortsættes der:

„Forhaabentlig vil der inden længe ligge et Forslag til Lov om Skolens Styrelse og Tilsyn paa Rigsdagens Bord. Et Forslag, som vi ifølge Undervisningsministerens Udtalelser har Lov til at haabe i Hovedsagen vil følge de Principper, som Lærerstanden har udtalt sig til Gunst for. Vi er klar over, at det ikke alene er Lærernes Ønsker, det i dette Spørgsmaal kommer an paa, men vi vil haabe, og vi tror, at den store Til-